

In een ideale huisartsenwereld...

'Zou je een paar dagen willen waarnemen in onze praktijk?' Ik kijk in het vriendelijke gezicht van een oudere collega en in mijn enthousiasme zeg ik direct: 'Ja graag!' We praten nog wat over de praktijk en ik vraag met welk HIS wordt gewerkt. Als ik hoor om welk HIS het gaat wordt mijn enthousiasme getemperd. Dat laat ik niet merken, want ik wil uiteraard als de flexibele waarnemer overkomen. Aarzelend geef ik toe dat ik er nog nooit mee heb gewerkt. 'Is het goed als ik van te voren even langskom voor een korte instructie?' 'Geen probleem', verzekert de huisarts mij. 'Het is een heel gemakkelijk systeem om mee te werken, eigenlijk spreekt het allemaal voor zich.' Dat heb ik eerder gehoord...

Een week voor de waarneming krijg ik een hartelijke ontvangst en een uitgebreide rondleiding. Een voorstelrondje, koffie en de coördinaten van de behandelkamer volgen. Bijna vergeten we de aanleiding van het hele circus: de ontrafeling van het HIS. De assistente toont vliegensvlug hoe het HIS wordt opgestart, de SOEP wordt ingevuld en, uiterst belangrijk, hoe het consult wordt gedeclareerd. Ze adviseert vooral de tabtoets te gebruiken. Bij mijn weten stammen tabtoetsen uit de vorige eeuw, maar ik knik braaf. Haastig voegt ze eraan toe: 'Vergeet vooral niet op te slaan!' Volgens haar kan er niets misgaan. Ik heb daar mijn bedenkingen over, maar besluit de uitdaging aan te gaan.

De dag van de waarneming is aangebroken. De eerste patiënt komt binnen en na 5 minuten is het medische probleem opgelost. De echte uitdaging begint echter nu pas: het documenteren. 'Waarom kan ik mijn zorgvuldig uitgetypte SOEP-verslag niet opslaan?' Ik druk op de onvolprezen tabtoets. Mijn vermoeden wordt bewaarheid, mijn uitgebreide verslag is verdwenen. Ik begin nogmaals aan het SOEP-verslag. Nu kom ik niet in Zorgdomein! Ik bel de assistente. Zij vindt het ook vreemd, maar wijdt het aan het feit dat ik als waarnemer vast niet geautoriseerd ben. Uiteindelijk besluit ik dan maar een handgeschreven verwijsbrief te maken. Met weemoed denk ik terug aan mijn tijd als aios. In mijn eerste week kreeg ik maar liefst een half uur per patiënt, zodat ik alle tijd had om het HIS onder de knie te krijgen. Tijdens mijn opleiding is aan het hele ICT-gebeuren geen minuut gependend. Misschien een mooie spoedcursus of nascholing 'Hoe overleef ik de grote diversiteit aan HISsen'?

Met HISsen is het eigenlijk hetzelfde als met taal: enkele beheers je vloeiend, met sommige kun je je redelijk verstaanbaar maken en met de overige kun je maar moeilijk uit de voeten. Als je een HIS niet beheerst, is zo'n eerste dag echt overleven. Gelukkig kun je je na een dag redelijk 'verstaanbaar' maken. Doordat ik me nu al vaker door zo'n eerste dag heb geworsteld spreek ik gelukkig steeds meer HIS-talen redelijk tot vloeiend. Ik heb wel een aantal systemen uitverkoren en houdt daar rekening mee bij het aannemen van losse waarnemingen. In een ideale (huisartsen)wereld zouden wij huisartsen allemaal één HIS-taal spreken.

Karin van den Eerenbeemt | karinvde@hotmail.com

MET DANK AAN MARIËTTE NAGTEGAAL